

יש לה ארבעה ילדים מארבעה בעלים — היא
אוהבת לאהוב, לזעזע, בזה למוסכמות החברתיות
ומשגעת כבר שנים את בירתה של הנגב — זוהי

דליה של באר-שבע

זה פרטי, נשואת שיושבות בבית, מה שא
 שר לעשות? בחורה צריכה להתלבש, ואם
 בעלה מרחיח 600 לירות לחודש, או אין
 לה ברירה רק להרחיח מהצד. בבאר-שבע
 יש מספיק קליינטים, כי גרים פה הרבה
 אוריינטלים, אוריינטלים אוהבים סכס,
 יותר מהאירופאים. אירופאים עושים את זה
 בגלל סיבה היגיינית."

בבית דליה יושבת בחדרה המרוהט בטעם רב, ואוכלת את המרק אשר עמד
 כל היום על הכיריים. הילדים העדיפו לאכול שוקולד, אבל לדליה לא
 איכפת כלל: "שיעשו הילדים מה שהם רק רוצים. אצלי יש חופש גמור", אמרת היא.

מיסכן נהיה קטן באיזה שני מטר, ופניו
 מחליפות צבעים.
 "למה כאתי?" מתעניינת דליה.
 "באתי פשוט לבקר אותך, אמרת שיש
 לך כל מיני דברים יפים."
 "מה פתאום דברים יפים?" מתמרמת
 המארחת, "אני יפה, אם באת או תיכנס."
 הגבר הנבוך יושב על קצה הכיסא ומחכה
 לראות מאיפה תבוא המכה הבאה.
 דליה ממשיכה לשוחח ומתעלמת ממנו
 לחלוטין: "יש כאלה שצועקים וייטנאס,
 יש כאלה שצועקים, המזרח-התיכון, אנחנו
 נצעק האנושות וזה כבר יהיה גלובאלי."
 הגבר על הכיסא מתרשם, ודליה מרוצה.
 השיחה חוזרת לנושאים פחות גלובאליים,
 כמו בעיותיה החברתיות של דליה: "הבית
 שלי פתוח אבל אני לא מוכנה לקבל תמיד
 כל ידיו. זה תלוי במצב שלי, אם המצב
 טוב — אני בכלל לא רוצה לראות אנשים,
 יש כאלה שמחכים כבר 12 שנה להיות
 החברים שלי."
 דליה הצליחה סוף-סוף. הגבר על הכיסא
 זועזע. הוא קם, מתנצל, והולך.
 לא עוברות שתי דקות ובמקומו מגיע
 זוג, הוא שמן ומכוער והוא רזה ומכוערת.
 היא יושב ושוחק והיא בולעת את דליה
 כעיניה, כולה הערצה.
 ביתאים מתרופצים-הילדים בכל הבית. יש
 לדליה ארבעה ילדים, ילד מכל אחד מאר-
 בעת הבעלים שהיו לה. במטבח על הכירה
 עומד סיר מרק, מי שרוצה — אוכל, מי
 שלא רוצה — לא אוכל. הילדים מעדיפים
 לאכול שוקולד צרפתי, אותו מקבלת דליה
 בחבילות מחו"ל. את התינוק אלדו, בן 4
 החודשים, הרגילה דליה לאכול שלוש פעמים
 ביום, ואינו בן ה-8 ופיליפ בן ה-5 מאכר
 לים אותו, הם גם יודעים להחליף לו חיתור
 לים, ואלדו נראה די מבוסס מכל הסידור.
 ★ ★ ★
 "לא זוכרת שום דבר"
 דליה מזהליפה את הסארי שלה לחצ-
 אית מסיפסת, לובשת אדרת מפרוות
 כבש — ונוסעת העירה. השמן המכוער והי
 רזה המכוערת נוסעים הביתה. "פעם היינו
 חברות, אני והיא" מספרת דליה. "הייתי
 חברה שלה בגלל שריחמתי עליה."
 בית-הקפה בבאר-שבע מלא. הגברים קי
 דמים לדליה שלום, שואלים מה שלום ה
 ילדים, ומתייחסים אליה בכבוד. דליה מפ-
 לרטטת עם כולם, מתעניינת בבעיות שלהם,
 והם מדברים איתה כמו גבר לגבר. אחד
 מספר על הבעיות שיש לו עם המשטרה,
 השני מחליף איתה דיעות על קציני ה
 משטרה הגבוהים ועל האופי שלהם. האח
 רים יושבים ומתבוננים בהואה.
 "בבאר-שבע" היא מסיבירה, "אפשר למי
 צוא כל מיני טיפוסים, אבל אין חיי חברה.
 אני יודעת ש... (איש באר-שבע ידוע ומ
 כובד) מתעסק עם כל הזונות בעיר, או איך
 יכולים להיות חיי חברה? יש בבאר-שבע
 שמונים זונות באופן רשמי, אבל 99 אחוז

דיה מבאר-שבע היא לא סתם בן-
 אדם, היא מוסד. שימעה יצא בכל הי
 ארץ. כאשר איש בוהימה תל-אביבי, למשל,
 נעלם ליום-יומיים מהנוף הדינונופי יחד עם
 חתיכה, הסיכויים הם אחת לעשר שהזוג
 נסע לבאר-שבע, לעשות חגיגה אצל דליה.
 בבאר-שבע יקח אחכם אליה כל נהג
 טכסי, בלי שתצטרכו לתח לו את הכתובת.
 כל ילד יספר לכם את עלילותיה, שלא לדי-
 בר על נערו-בארים, מארחות או סתם
 פועלים, שדליה היא האלוהים שלהן.
 חלק ממכיריה מעריצים אותה. האחרים
 שונאים אותה. וחלק קטן אומר: דליה? היא
 סתם חאנטאריש.
 כשהיא הולכת ברחוב, האנשים מביטים
 אחריה. כשהיא נכנסת לבית-קפה, מתלח-
 שים כל היושבים ומראים עליה באצבע, כי
 דליה היא הגראנד-בוהאם של באר-שבע. אם
 יש חיים בוהימים בבירת הנגב, ואם יש
 גם חגיגות בעיר העצובה, ברוב המיקרים
 דליה אחראית לכך.
 היא עושה מה שמתחשק לה, בגלוי, ב
 פרהסיה ובראש מורם. היא מתידדת עם
 גברים, נשים, או שניהם ביחד. היא תוקעת
 לכל אדם בפרצוף מה שהיא חושבת עליו.
 מיטחה בפני העולם את פילוסופיות החיים
 שלה ומחכה בהנאה לראות את עיקבות
 הזעזוע. דליה אוהבת לזעזע אנשים.
 היא מתגוררת בדה בדירה קטנה ונקייה,
 באחד משיכונים העולים בקצה העיר. על
 השולחן — ערימת נובל אוברוטר. על
 הקיר — שושנים מיובשות ופלאקט מהסרט
 השועל, המספר על אהבה בין שתי לסביות.
 דליה לובשת סארי הודי, פותחת לרווחה
 את עיניה הירוקות הנהדרות ומספרת:
 "העניין הוא שאם בן-אדם מספיע מספיק
 על העולם — או שום דבר לא יעזור להם.
 אני מרגישה שחם בריצפה או קר בריצפה,
 ולא דואגת לפנקס קופת-חולים שלי. אני
 שיכת לקבוצה של גאוראיים, הפילוסוף.
 הוא אומר שיש שלושה דברים שצריך להת-
 גבר עליהם: קינאה, מתת וזיקנה."
 להתגבר על הזיקנה זה הכי קשה. אני
 אף פעם לא מקנאה. מה יש לי לקנא? יש
 לי כסף, היו לי ארבעה בעלים, יש לי אר-
 בעה ילדים, אני יפה, יש לי מיטה, יש לי
 פריג'ידר, שמלות, ויש לי ידידים."
 "אני אוהבת לאהוב. ומה שחשוב זה ליה
 נות מאהבה, מה זה חשוב עם מי. אני,
 למשל, אוהבת נורא ילדים. את הנאיביות
 הזאת שיש בהם."
 ★ ★ ★
ידד מכל בעד
 פיקה ברדת. דליה מפסיקה לדבר,
 ופותחת אותה לגבר חסון בגיל 40.
 הגבר הנבוך עומד בפתח ואומר שלום.
 "שלום" עונה דליה. "אני מכירה אותך?"
 "דיברנו ברכבת בחור", הוא עונה במכו-
 כה. "עכשיו אני פה, במילואים."
 "אה", נזכרת דליה. "אבל אז היית עם
 מישקפיים והרבה יותר חתיך". הגבר הי